

Arrest

nr. 269 119 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds midden 2009 in België, doorliep drie procedures inzake internationale bescherming en huwde in 2015 in Eupen met een erkend vluchteling van Russische origine.

1.2. Verzoeker diende op 8 juni 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis*

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 6 augustus 2019 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen in zijn arrest van 17 februari 2020 (RvV 17 februari 2020, nr. 232 739).

1.4. Verzoeker diende op 7 april 2020 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 21 september 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 11 oktober 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2020 werd ingediend door :

K.(…), I.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 24.05.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar diende op 28.06.2011 een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 31.10.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Na het afsluiten van deze aanvraag keerde betrokkene terug naar zijn land van herkomst (in het jaar 2012) waar hij twee jaar verbleef om op 15.07.2014 terug te keren naar België. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 23.01.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedures – namelijk één jaar en tien maanden voor de eerste, vier maanden voor de tweede en zes maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij gehuwd is op 11.03.2015 met een erkend vluchteling van Russische herkomst en die in het bezit is van een B-kaart. Betrokkene woont samen met zijn echtgenote. Hij wijst erop dat zijn echtgenote vast werk heeft, dat zijn gezin zelfvoorzienend is, dat steunverklaringen zijn huwelijk bevestigen en dat zijn gezin danig ontwricht zal worden indien hij dient terug te keren, wat een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter, specifiek voor dit element bestaat een speciaal daarvoor voorziene procedure: gezinshereniging met een echtgenoot met onbeperkt verblijfsrecht. Huidige aanvraag 9bis, kan een andere procedure, zijnde de procedure gezinshereniging, niet vervangen. Betrokkene dient de geijkte procedure te volgen. De procedure gezinshereniging stelt specifieke voorwaarden voorop. Wat die procedure gezinshereniging betreft, dient opgemerkt te worden dat alleen

onder bepaalde voorwaarden de procedure gezinshereniging in België kan worden opgestart (waaronder het feit dat betrokkene al een (ander) verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou hebben; betrokkene is visumplichtig en kwam naar België met een visum C 'met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België'; ...). Zijn aan deze voorwaarden niet voldaan dan kan een procedure gezinshereniging enkel nog in België worden opgestart indien er buitengewone omstandigheden zijn (omstandigheden die maken dat betrokkene zich moeilijk of onmogelijk kan wenden tot de Belgische ambassade in Moskou). Indien er geen buitengewone omstandigheden zijn, dient betrokkene een visum gezinshereniging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in zijn herkomstland. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de gezinsrelatie maar enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene wordt niet definitief gescheiden van zijn echtgenote. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Betrokkene kan zich voor deze procedure gezinshereniging laten bijstaan door zijn advocaat.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zeer ernstig geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zeer ernstig geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Mijnheer verwijst naar het negatieve reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken maar dit kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Russische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Betrokkene hoeft trouwens niet terug te keren naar Dagestan. Hij dient zich immers te wenden tot de bevoegde Belgische ambassade in Moskou, Rusland.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder meent de advocaat van betrokkene dat zijn cliënt volgens artikel 9 van de wet van 1980 zijn verzoek moeten richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van België in het land van verblijf, welk volgens hem België is. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten

die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem en zijn kinderen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is niet mogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is. Wat betreft zijn kinderen merken we op dat noch uit zijn rijksregister noch uit het administratief dossier niet blijkt dat betrokkene kinderen heeft.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig en onafgebroken verblijf op het Belgische grondgebied. Het louter langdurig verblijf in een land toont echter niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Betrokkene betekende verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 02.06.2011, op 28.01.2015 en op 14.08.2019. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021). Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij in 2012 vrijwillig is teruggekeerd naar de Russische Federatie. Hij verbleef er meer dan twee jaar en kwam pas op 15.07.2014 terug naar België.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter en dat er lastens hem geen strafonderzoek hangende zou zijn en dat hij een blanco strafblad voorlegt zodat er geen sprake kan zijn van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet door verzoeker, dat hij vlot de Nederlandse en de Duitse taal zou spreken waarvoor hij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat hij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij ten eerste werkbereid zou zijn, dat hij een knelpuntberoep zou kunnen uitoefenen, dat hij bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van hem verlangd zou worden, dat hij een arbeidsverleden in België zou hebben, dat hij totaal verankerd zou zijn in onze samenleving, dat er sprake zou zijn van sterke sociale banden met België en zijn autochtone bevolking, dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat hij een groot sociaal netwerk zou hebben, dat hij één deelcertificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals een deelnameattest aan een cursus Duits, een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, vijf getuigenverklaringen, zijn arbeidskaart C, zes inschrijvingsbewijzen Duitse taallessen, een attest dat hij in goede gezondheid verkeert, een bewijs van inschrijving bij de mutualiteit en een werkbeloofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondeheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 september 2021 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 11 oktober 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

Nom, prénom/Naam, voornaam: K.(…), I.(…)

date de naissance/ geboortedatum : (…)

lieu de naissance/ geboorteplaats : (…)

nationalité/ nationaliteit : (…)

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen , sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les trente jours de la notification de décision.

binnen dertig dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :*

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable,

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling overeen identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen. "

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verblijft sedert lange tijd in België, heeft zich goed geïntegreerd, kan onmiddellijk beginnen werken, een eigen inkomen genereren, maar hier wordt ten onrechte totaal geen rekening mee gehouden. Er werden samen met de aanvraag art. 9bis Vreemdelingenwet verschillende stukken voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat er door verzoeker lessen Nederlands gevolgd werden. Er werden verder ook tal andere stukken voorgelegd.

Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoeker voert bovendien in hun verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde hij de diverse identiteitsdocumenten aan bij zijn verzoekschrift. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

Verzoeker haalt met name elementen aan die nog niet gekend waren tijdens vorige aanvragen.

4.

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding .

In casu dient vastgesteld dat het relaas van verzoeker ten eerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden. Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet . In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan verzoeker zelf.

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat verwerende partij zich beperkt heeft tot de bewering dat er geen elementen worden aangebracht waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker problemen zou kennen in geval van terugkeer.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid.

Verzoeker heeft een aantal problemen ingeroepen die hij zal ondervinden indien hij gedwongen zou worden terug te keren naar zijn land van herkomst.

5.

Alleszins dient vastgesteld te worden dat er onvoldoende eigen onderzoek door verwerende partij gebeurde naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden zoals vermeld in de verklaringen van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing al te absoluut geargumenteed dat er geen bewijzen voorliggen inzake onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst terwijl nochtans de procedure ex art. 9bis Vreemdelingenwet nu juist gericht is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Verwerende partij had hier zelf info over kunnen inwinnen doch koos ervoor om alle elementen zomaar zonder meer af te wijzen. Ze is dan ook tekort geschoten in haar plicht grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht.

Er kan hiervoor verwezen worden naar

❖ Arrest Singh geveld door het EHRM

« 100. (...) Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.

(...)

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. »

❖ Arrest C 277/11 van het Hof van Justitie zet de vereiste van de samenwerkingsplicht uiteen:

“66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijkere toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. ”

❖ UNHCR, "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems", May 2013:

"(...)"

It is widely recognized that consistency with supporting documentary or other evidence is considered one of the most effective indicators of the credibility of an applicant's testimony. Documentary or other evidence may confirm the applicant's statements so that the relevant asserted facts can be accepted. Alternatively, without confirming the asserted facts, documentary or other evidence may lend support to their credibility. This is underlined in Dutch guidance: "The credibility of an asylum story is certainly greater if the alleged facts are substantiated by documents such as arrest warrants, articles in newspapers (for example, if one states to have been mentioned in the newspaper as 'wanted') or summons of court and the like. "

(...)"

Het standpunt van verwerende partij dat de verklaringen van verzoeker en de door hem ingeroepen vrees als niet-ontvankelijk dient te worden afgewezen, en dus niet dient onderzocht te worden, gaat voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen.

Er is geen afdoend onderzoek gebeurd door verwerende partij van de ingeroepen elementen.

Gelet op het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek in concreto door verwerende partij dient aangenomen te worden dat de hier bestreden beslissing niet wetsconform is genomen.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wel degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit de buitengewone omstandigheden blijken, minstens dat dit ten gronde wordt onderzocht.

Zo niet wordt gevraagd dat de RW zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoeker meent dat het in de eerste plaats aan verwerende partij en niet aan de RW toekomt zijn verplichtingen ter zake na te komen.

Anderzijds meent verzoeker dat zijn rechten geschonden zijn in de mate waarin er door RW zou beslist worden dat bijkomende informatie niet door de Raad kan opgevraagd en/of onderzocht worden om welke reden dan ook, en anderzijds deze informatie ook niet door verwerende partij is opgevraagd en onderzocht geworden.

6.

Tsjetsjenen verkeren in een penibele situatie in Rusland. Verzoeker verwijst naar volgende passage:

«(...)

Fabrication of criminal charges and evidence has been a common practice in Russia for many years. Most often, fabricated charges are used against those who somehow interfere with the interests of the ruling elites.

(...)

One of the most blatantly absurd cases was the prosecution brought against Matlyuba Nasimova for planning a terrorist attack on Moscow's "Kirghizia" theater—the so-called "trial of fifteen." (...) After a long period of surveillance, no criminal activity was detected, but police had to show something for the time and tax money spent on investigating Matlyuba's apartment.

And so, police conjured a "terrorism prevention case," and named the "Kirghizia" theater as the target of an alleged future terrorist attack, and law enforcement officers simply came to the apartment and arrested everyone who was present at that particular moment. If they had come on a different day, the prosecution case would have been comprised of a different group of "suspects." To make the prosecution case more plausible, police also claimed that the man residing in the apartment next to Matlyuba's, Tazhib Makhmudov, was the ideologist of the terrorist movement.

(...)

Usually, natives of the North Caucasus region and Central Asia are the most vulnerable groups when it comes to fabricated terrorism charges—and this is unlikely to change.

(...)

In 2010, a young Chechen man, whom we will call Ibrahim, confessed under torture that he participated in an illegal armed formation (IAF). Ibrahim's relative, a Chechen businessman, was also arrested and surrendered all his wealth to Kadyrov's associates to stop the torture. The relative finished serving his sentence first, but soon after his release, was abducted in Chechnya and disappeared without a trace.

(...)

After some time, we learned that Ibrahim and several other young men were charged with vehicle theft in Moscow. Despite all other defendants in this case testifying that Ibrahim was not with them at the time of the crime, Ibrahim was convicted and sent to prison.

(...)

After speaking with Rashid on the phone, the agents left, seemingly satisfied that they were given bad intelligence. However, they had no intention of leaving the Yeloyevs alone. A month later, Rashid's parents were summoned to the FSB office, where the agents demanded that Rashid came home, or they would start criminal proceedings against him for participating in a terrorist organization (Article 205.3 of the Criminal Code of the Russian Federation).

(...)

The young defendants in the "Network" case face even tougher sentences—up to 10 years in prison—as they are accused of participating in a terrorist organization (Article 205.4 paragraph 2 of the Criminal Code). The police used severe torture techniques, a 'tried-and-true method' as shown by Chechen practice, to obtain the confessions. Some defendants in the "Network" case managed to leave Russia and seek asylum. Even though the state is now terrorizing very young people—practically children—these cases did not evoke substantial public outcry, as, for example, in the Czech Republic in 1989. The 'unwhipped generation' is receiving its lashes.

(...)

Dezelfde vaststellingen blijven pertinent, vermits er opnieuw van melding werd gemaakt door de Regionale openbare liefdadigheidsorganisatie voor hulp aan vluchtelingen en migranten dd. 22.04.2021. Aangaande deze vaststellingen oordeelde het Hof van Justitie bij arrest gewezen in Grote Kamer dd. 17.02.2009:

“(...)

Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

(...)

39 Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

(...)

43 Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in sa men hang met artikel 2. sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

(...)"

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn en zo onder meer de recente problemen in het land van herkomst.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

In elk geval is nooit de persoonlijke situatie van verzoeker onderzocht en in ogenschouw genomen om een beslissing te nemen, minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dergelijke manier van werken kan geenszins de zorgvuldigheidstoets doorstaan.

7.

Sterker nog, uit voormeld arrest van het Hof van Justitie kan niet anders dan worden afgeleid dat verzoeker niet noodzakelijk dient aan te tonen dat hij specifiek gevisieerd wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden! Verzoeker kan dus zeer zeker volstaan met te verwijzen naar de algemene situatie in het land en dient hiervoor geen persoonlijke bewijzen te leveren dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat hijzelf specifiek geraakt zou worden door de situatie.

In dat opzicht is het dus zeer zeker nuttig te verwijzen naar art. 1 verdrag 10 december 1984 van New York tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing. Dat stelt:

"1. Voorde toepassing van dit Verdrag wordt onder "foltering" verstaan iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met de instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Foltering omvat niet pijn of leed slechts voortvloeiend uit, inherent aan of samenhangend met wettige straffen.

2. Dit artikel laat onverlet internationale akten of nationale wetgevingen die bepalingen met een ruimere werkingssfeer omvatten of kunnen omvatten."

Het is toegelaten dat deze vervolgingen niet noodzakelijk dienen plaats te vinden, dat deze ook toekomstig kunnen zijn in die mate waarin ze steunen op een redelijke vrees op dergelijke vervolgingen.

Verzoeker verwijzen naar het reisadvies voor Rusland.

"(...)"

Gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, evenals het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetchenië en Ingoesjetië, ten strengste afgeraden.

Niet-essentiële reizen naar Noord-Ossetië, Karatsjajev-Tsjerkessië en Kabardino-Balkaria (met inbegrip van de Elbrusregio) worden omwille van het verhoogd risico op terroristische aanslagen en ontvoeringen eveneens afgeraden.

(...)"

Wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, stelt verzoeker dan ook a fortiori vast dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf zoals een tijdelijke terugkeer een machtiging tot verblijf aan te vragen!

8.

Bovendien oordeelde het Hof van Justitie reeds in een zaak waarin het CGVS partij was:

"(...)"

Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die

confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43).

(...)"

Er is dus zelfs van een gewapend intern conflict, vermits er meerdere terroristische cellen actief zijn die in gewapend conflict zijn met de legitieme ordediensten!

Overigens oordeelde uw raad reeds in de zaak gekend onder nummer 227.624:

«(...)

Dans le cadre de la présente analyse, il convient par conséquent de tenir compte des enseignements de l'arrêt Elgafaji précité de la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après dénommée la « CJUE »), qui distingue deux situations:

- celle où il « existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'un civil renvoyé dans le pays concerné ou, le cas échéant, dans la région concernée courrait, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, un risque réel de subir les menaces graves visées par l'article 15, sous c), de la directive » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 35) ;

- et celle qui prend en compte les caractéristiques propres du demandeur, la CJUE précisant que « [...] plus le demandeur est éventuellement apte à démontrer qu'il est affecté spécifiquement en raison d'éléments propres à sa situation personnelle, moins sera élevé le degré de violence aveugle requis pour qu'il puisse bénéficier de la protection subsidiaire » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 39).

Dans la première hypothèse, le degré atteint par la violence aveugle est tel que celle-ci affecte tout civil se trouvant sur le territoire où elle sévit, en sorte que s'il est établi qu'un demandeur est un civil originaire de ce pays ou de cette région, il doit être considéré qu'il encourrait un risque réel de voir sa vie ou sa personne gravement menacée par la violence aveugle s'il était renvoyé dans cette région ou ce pays, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, sans qu'il soit nécessaire de procéder, en outre, à l'examen d'autres circonstances qui lui seraient propres.

In deze specifieke zaak werd dan ook het statuut van subsidiaire bescherming toegekend.

9.

Toch meent verweerder ten onrechte dat dit alles niet zou volstaan, quod certe non. Sterker nog, cynisch haalt ze aan dat verzoeker niet noodzakelijk dient terug te keren naar Dagestan bij een gebeurlijke indiening van zijn vraag om onbeperkt verblijfsrecht. Waar dient verzoeker dan anders te verblijven? In Dagestan heeft hij nog familie of vrienden waar hij eventueel zou kunnen verblijven, indien de situatie in Dagestan dit zou toelaten, hetgeen hic et nunc allerminst het geval is. In de Russische hoofdstad heeft hij niets of niemand waar hij terecht kan!

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het voorzichtigheids- en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker zet hierbij het volgende uiteen:

"1.

Er is een disproportioneel nadeel in hoofde van verzoeker te weerhouden. Verzoeker is hier ondertussen bijna 10 jaar in België, heeft hier een vrouw en verkreeg in het verleden reeds een arbeidskaart.

2.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelswijze van verweerder, waarbij verzoeker eerst het land zou moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Rusland om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoeker kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, temeer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerder toestaan dat verzoeker zich met zijn kinderen zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoeker nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verwerende partij maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoeker voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van zijn vrouw en jongste dochter (geen verzoekers bij zijn aanvraag ex art. 9bis), aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoeker na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats en ook zijn kinderen hier in de onmiddellijke omgeving woonachtig zijn.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Er is bovendien sprake van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie.

3.

Eveneens zou - indien verzoeker België zou verlaten en zijn verzoek in Rusland zou worden ingewilligd waardoor hij terug naar België kan komen en aldus om bij te dragen aan de Belgische samenleving werkt - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kunnen oproepen, waarom verzoeker vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele maanden later terug te keren.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

"Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt dat verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat hij het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven en zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

Hiermee dient ten volle rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om onmiddellijk te werken wanneer hij legaal statuut zal hebben bekomen.

Het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker, naast een reeks eerder neergelegde stukken, bewijzen toe van inkomsten van zijn echtgenote, artikels van S. GANNUSHKINA over Russische verzoekers om internationale bescherming en gedwongen terugkeer naar Tsjetsjenië en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken betreffende de Russische Federatie (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Waar verzoeker zich in zijn middel

beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c. q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 april 2020 volgende 'buitengewone omstandigheden' had ingeroepen:

"(...)

- *Inburgering en maatschappelijke oriëntatie*

Verzoeker legt verschillende stukken voor betreffende de door hem gevolgde lessen Nederlands, Duits en overige cursussen. Er is sprake van een buitengewone inzet door verzoeker (stukken 2-4).

- *School en kennis Nederlands*

Verzoeker spreekt ondertussen ook vlot de Nederlandse en Duitse taal, waarvoor hij diverse lessen volgde.

- *Werkbereidheid verzoekende partij*

Dat verzoeker onmiskenbaar op een zeer sterke wijze geïntegreerd is en vloeiend het Nederlands en Duits spreekt en zelfs na ontvangst van verblijfspapieren onmiddellijk kan beginnen werken. Dat hij ten eerste werkbereid is.

Dat door de regularisatie van verzoeker niet enkel de situatie van verzoeker verbetert, doch tevens de potentiële werkgever ten goede komt en uiteindelijk door de invulling van een knelpuntberoep ook de Belgische maatschappij ten goede komt.

Dat verzoeker alleszins bereid is om een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van hem zou verlangd worden.

Dat verzoeker in het verleden al legaal in België heeft gewerkt d.m.v. een arbeidskaart C (stuk 13).

Dat verzoeker onmiddellijk terug aan het werk kan bij een legaal verblijf. Hij legt een werkbepoofte voor (stuk 21).

- *Steunverklaringen*

Verzoeker legt dienaangaande diverse steunverklaringen voor van vrienden, kennissen, bureu, enz... die de goede wil en inzet van verzoeker bevestigen en tevens het rechtmatig huwelijk van verzoeker bewijzen (stuk 6-10).

Buitengewone omstandigheden

Dat de lange duur van de asielprocedure en procedure Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen (cfr. R.v. St. Nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11de kamer), nr.93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001,79; R.v.St. (11de kamer), nr.92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33)

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 09 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998, 69)

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9 lid 3 VW dat: "De betrokkenen moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: Kennis Nederlands en Duits

- De echtgenote van verzoeker heeft het statuut van vluchteling (stuk 17)

- De echtgenote van verzoeker heeft een arbeidscontract (stuk 5 en 20)

- Verzoeker en zijn echtgenote zijn totaal verankerd in onze samenleving.

- Verzoeker kan onmiddellijk terug beginnen werken.

Indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, wordt het gezin van verzoekers ten eerste ontwricht. "Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(zie RVS. Nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T.Vreemd.. 1997,29)

- *Onafgebroken verblijf in België*

Verzoeker heeft sinds zijn laatste asielaanvraag onafgebroken verbleven op Belgisch grondgebied.

Men kan spreken van een termijn die niet voldoet aan de wettelijke vereiste, maar desalniettemin heeft de Raad van State in die zin al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/199 (o.a. R.v. St. 6 maart 2001, Rev. Pr, Etr. 2001,217), zelfs - krachtens de woorden van de auditeur - "zelfs al was de toepassing van de wet beperkt in tijd" (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev.Dr.Etr., 2001,219)

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden as een "verworven termijn", die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cfr. Regularisatiewet 22/12/199, art. 2.1°; J.KEULEN, Operatie Regularisatie, VUB 2003- 04, p.106 + bijlagen).

ONMOGELIJKHEID van TERUGKEER naar het MOEDERLAND :

Dat verzoeker destijds zijn moederland is ontvlucht voor zeer ernstige feiten van geweld.

Trouwens wordt tot op vandaag door FOD BUITENLANDSE ZAKENS een uiterst negatief reisadvies gegeven voor TSJETSJENIË, DAGESTAN en INGOETSJETIË.

(Laatste update : Alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, worden afgeraden. (...) Algemene veiligheid : Gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, ten strengste afgeraden. ; Terreurdreiging : In de Noordelijke Kaukasus blijft een groot risico bestaan op terroristische aanslagen, ontvoeringen, de ontploffing van landmijnen, misdrijven en gewapende schermutselingen. Vooral in de republieken Dagestan en Ingoesjetië is een zorgwekkende trend van quasi dagelijks geweld en toenemende radicalisering waar te nemen. Maar ook de meeste andere republieken in de Noordelijke Kaukasus werden de jongste maanden opgeschrikt door terroristisch geweld. “) (stuk 19)

Het verzoek dient derhalve als ontvankelijk te worden weerhouden en daarna om de hierboven aangehaalde en de hiernavolgende redenen als gegrond te worden toegestaan.

Dat verzoeker op 11.03.2015 wettelijk gehuwd is met mevrouw V.(...) Z.(...), welke het statuut als vluchteling verkreeg (stukken 11, 12, 17).

Dat dit wel degelijk een rechtsgeldig huwelijk betreft, nu dit ook wordt bevestigd in de steunverklaringen (stukken 7-11).

Dat de echtgenote van verzoeker een vast werk heeft (stuk 20) en het gezin zelfvoorzienend is.

Dat verzoeker bereid is te werken en in het verleden al gewerkt heeft in België via een arbeidskaart, (stuk 13)

• **Verblijf van meer dan 10 jaar :**

Er wordt aangenomen dat een asielzoeker die overdreven lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing in zijn procedure aanspraak kan maken op deze basis alleen al op een regularisatie van zijn verblijf.

Daarom vraagt verzoeker om op basis van humanitaire overwegingen en zijn uiterst sterke sociale bindingen met België een permanente regularisatie van haar verblijf te bekomen onder vorm van een machtiging van meer dan drie maanden naar analogie met criterium 1 van de Regularisatiewet.

Bij de voorbereidende werkzaamheden van de regularisatiewet kwam tot uiting dat bepaalde termijnen van verblijf opgenomen in deze wet een bijna "vermoeden" creëerden van dermate sterke integratie dat het onaanvaardbaar zou zijn de vreemdeling na een dergelijke duurtijd van verblijf nog te verwijderen.

Des te sterker is de verwevenheid met België als er bovendien sprake is van een uitgesproken actieve inzet.

In casu dient een meer dan actieve inzet weerhouden te worden. Bovendien is er sprake van een verblijf en opeenvolgende procedure van meer dan negen jaar. In het kader van de instructies 2009 van 19 juli 2009 (m.b.t. toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet) werd aangenomen dat ingeval van families met kinderen, een duurtijd van asiel + regularisatie van meer dan vier jaar, dit diende te leiden tot regularisatie definitief verblijf.

Deze aanvraag staat tevens op gelijke basis met een aanvraag regularisatie conform art. 2,4° juncto 9,9° van de Regularisatiewet die drie hypothesen voorop stelde, dewelke niet als cumulatief moeten beschouwd worden.

Zodoende mag en kan de Staatssecretaris onmiddellijk positief oordelen, omdat er een duurzame lokale verankering is met België dit zowel op basis van integratie, op economisch vlak en op sociaal vlak.

Bovendien werd bepaald dat gezinnen die hier langer dan vijf jaar verbleven en waarvan de asielprocedure langer dan één jaar had geduurd, ook in aanmerking kwamen voor regularisatie verblijf. Als er al enig element zou zijn dat reeds eerder zou zijn aangehaald in het kader van de asielprocedure, haalt de verzoeker ten deze dat dan ook enkel volstrekt subsidiair aan om de humanitaire redenen waarop hij zich beroept te ondersteunen.

Het kan verzoeker onmogelijk worden tegengeworpen dat hij een dergelijke vraag dient te richten tot de Belgische Diplomatieke post in zijn geboorteland, aangezien er in casu tal van bijzondere omstandigheden zijn, zowel algemene als specifieke, die het

• **Wat betreft de algemene elementen:**

Waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zou hij zich dan moeten wenden tot de diplomatieke post voor België in België. Dit is natuurlijk volstrekt onmogelijk en art. 9 BIS van de Vreemdelingenwet voorziet in dergelijk geval dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. Aangezien alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden. Bij een terugkeer naar het thuisland zouden immers tal van elementen waartoe dit verzoek nu precies wordt ingediend totaal komen te vervallen.

Gelet op het bovenstaande meent verzoeker dan ook dat hij bij wet verplicht is zijn aanvraag te doen via de Burgemeester, zodat alleen al om deze reden de ontvankelijkheid van dit verzoek niet in vraag kan worden gesteld.

Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet.

• *Wat betreft de specifieke omstandigheden :*

Verzoeker verwijst naar het onderhavige verzoek in zijn geheel, maar wenst specifiek te wijzen op het feit dat er is sprake van een gezin tussen verzoeker en zijn echtgenote. O.a. hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet.

Het onderbreken van het verblijf "teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging" is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Indien verzoeker voor een dergelijke formaliteit (aanvraag in moederland) zou dienen terug te keren, zou dit een schending uitmaken van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te NEW YORK op 10 december 1984, ondertekend door BELGIË op 04 februari 1985, bekrachtigd bij Wet van 09/06/1999, B.S., 28 oktober 1999, met name, iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben onderaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Het leven van verzoeker primeert onbetwistbaar op het vervullen van formaliteiten.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State, in het kader van voormalig art. 9.3

(thans 9 bis) van de Wet van 15 december 1980, kunnen de redenen waarom de verzoeker de aanvraag niet in zijn land van herkomst indienen, dezelfde zijn als de gegrondheidsredenen van zijn aanvraag. (RVS, 09 april 1998, nr. 73.025, R.D.E., nr. 97, p. 69-72)

Er dient in dat geval eveneens een flagrante inbreuk op art. 8 EVRM worden vastgesteld.

Art. 8.2 EVRM vermeldt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker terugsturen naar haar geboorteland, zou inhouden dat verzoeker plotsklaps losgerukt wordt van zijn echtgenote en diengevolge zijn gezinsleven wordt geschaad.

Geen gevaar voor de openbare orde :

De verzoeker of haar kinderen hebben in België nooit enige aanvaring gehad met de strafrechter en bij hun weten is er lastens hun ook geen strafonderzoek hangende. Er kan derhalve geen sprake zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid.

• *Humanitaire redenen :*

Verzoeker wenst hier trouwens aan te geven dat als er dan nog enige twijfel zou bestaan zij geen enkele moeite hebben met een tijdelijke en voorwaardelijke regularisatie van haar verblijf met als conditie dat het gezin moet bewijzen een inkomen te verwerven uit tewerkstelling.

In het kader van de humanitaire redenen wenst verzoekster bovendien de feitelijke situatie te benadrukken.

Dat verzoeker op 11.03.2015 wettelijk gehuwd is met mevrouw V.(...) Z.(...), welke het statuut als vluchteling verkreeg (stukken 11, 12, 17).

Dat dit wel degelijk een rechtsgeldig huwelijk betreft, nu dit ook wordt bevestigd in de steunverklaringen (stukken 7-11).

Dat de echtgenote van verzoeker een vast werk heeft (stuk 20) en het gezin zelfvoorzienend is.

Dat verzoeker bereid is te werken en in het verleden al gewerkt heeft in België via een arbeidskaart, (stuk 13) Dat hij onmiddellijk opnieuw kan beginnen werken (stuk 21).

(...)"

2.8. Waar verzoeker in zijn eerste middel beweert dat met de elementen betreffende zijn lange verblijf, zijn integratie en zijn tewerkstellingskansen totaal geen rekening zou zijn gehouden, kan hij allerm minst worden gevolgd. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent immers het volgende gesteld:

"(...)"

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet door verzoeker, dat hij vlot de Nederlandse en de Duitse taal zou spreken waarvoor hij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat hij onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij ten eerste werkbereid zou zijn, dat hij een knelpuntberoep zou kunnen uitoefenen, dat hij bereid zou zijn een plaats op de arbeidsmarkt in te nemen indien dit van hem verlangd zou worden, dat hij een arbeidsverleden in België zou hebben, dat hij totaal verankerd zou zijn in onze samenleving, dat er sprake zou zijn van sterke sociale banden met België en zijn autochtone bevolking, dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben, dat hij een groot sociaal netwerk zou hebben, dat hij één deelcertificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals een deelnameattest aan een cursus Duits, een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, vijf getuigenverklaringen, zijn arbeidskaart C, zes inschrijvingsbewijzen Duitse taallessen, een attest dat hij in goede gezondheid verkeert, een bewijs van inschrijving bij de mutualiteit en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2.9. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker een aantal beweringen had geuit betreffende problemen, in de zin van een risico op foltering, die hij zou kennen bij een eventuele terugkeer naar zijn regio van herkomst, onder andere op basis van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

"(...)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zeer ernstig geweld indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zeer ernstig geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Mijnheer verwijst naar het negatieve reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken maar dit kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Russische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Betrokkene hoeft trouwens niet terug te keren naar Dagestan. Hij dient zich immers te wenden tot de bevoegde Belgische ambassade in Moskou, Rusland.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende onderzoek te hebben verricht naar de achterliggende gebeurtenissen, maar hij weerlegt de vaststelling niet dat hijzelf evenmin een concreet en op zijn persoon betrokken begin van bewijs had voorgelegd dat de voorgehouden problemen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou kunnen staven. In het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag ligt de bewijslast immers bij de aanvrager. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat (zie RvS 18 maart 2008, nr. 181.244). Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. Bovendien brengt verzoeker niets in tegen de pertinente vaststelling dat zijn verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. Daarbij komt dat hij zich zal moeten wenden tot de Belgische vertegenwoordiging in Moskou en niet genooddaakt is terug te keren naar zijn regio van herkomst. Bijgevolg is de landeninformatie betreffende de Kaukasus die verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3-5) niet van aard om een ander licht te werpen op de motieven van de eerste bestreden beslissing.

In zijn middel haalt verzoeker rechtspraak aan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, van het Hof van Justitie en van de Raad betreffende de bewijslastverdeling en de bewijsvoering in het kader van procedures inzake internationale bescherming en haalt hij een document aan van het UNHCR betreffende de beoordeling van de geloofwaardigheid, maar deze zijn niet dienstig. Verzoeker citeert ook uit het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie dat betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat geen uitstaans heeft met onderhavig geval. Te dezen ligt immers geen verzoek om internationale bescherming voor, doch wel een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat indien verzoeker van oordeel is dat de situatie in zijn herkomstland dermate problematisch zou zijn geworden dat hij niet kan terugkeren, de bestreden beslissing hem geenszins verhindert om alhier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Terloops dient te worden aangestipt dat verzoekers eerdere procedures inzake internationale bescherming werden afgewezen.

2.10. Waar verzoeker betoogt dat het onbegrijpelijk is dat hij duizenden kilometers zou moeten reizen, louter om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, slaagt hij er niet in aan te tonen dat de beslissing onvoorzichtig of onevenredig zou zijn. In de eerste bestreden beslissing wordt trouwens uiteengezet dat betrokkene niet enkel een aanvraag op basis van artikel 9 van de vreemdelingenwet, maar eveneens een gezinsherenigingsprocedure kan opstarten, waarbij wordt aangestipt dat *“een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Betrokkene kan zich voor deze procedure gezinshereniging laten bijstaan door zijn advocaat.”*

2.11. Verzoeker is van oordeel dat het onredelijk is dat de cumulatie van de verschillende door hem ingeroepen elementen wel voldoende zijn voor regularisatie. De Raad brengt in herinnering dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet heeft uitgesproken over de gegrondheid van de aanvraag, doch heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk was omdat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat er ‘buitengewone omstandigheden’ zijn die de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf vanop de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland zou bemoeilijken.

2.12. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de beslissingen niet zouden steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, dat de feiten niet correct zouden zijn beoordeeld, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke, onvoorzichtige of onevenredige wijze tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN